

Chúa Nhật XXIV Thường Niên - Năm A – 13/9/2026 – Đức Ông Phêrô Nguyễn Quang

Bài Đọc I – Huấn Ca 27:30-28:7: Hãy trút bỏ cơn giận và tha thứ cho người khác để chính mình cũng được tha thứ; hãy nhớ đến cái chết và các điều răn của Thiên Chúa để thôi phạm tội và sống trong an hòa.

Đáp Ca – Thánh Vịnh 103: Hãy ca tụng lòng thương xót bao la của Chúa; Ngài tha thứ tội lỗi, chữa lành và không chấp nhất lỗi lầm, đối xử với chúng ta bằng tình yêu vượt xa những gì chúng ta đáng được hưởng.

Bài Đọc II – Rôma 14:7-9: Sự sống và cái chết của chúng ta đều thuộc về Chúa, phản ánh quyền làm chủ của Đức Kitô trên cả người sống lẫn kẻ chết—những người mà Ngài đã chết và sống lại vì họ.

Tin Mừng – Máthêu 18:21-35: Chúa Giêsu dạy về sự tha thứ không giới hạn qua dụ ngôn một vị vua tha món nợ lớn cho người đầy tớ; nhưng sau đó, chính người đầy tớ này lại gay gắt đòi một món nợ nhỏ từ người khác, dẫn đến việc anh ta phải chịu trừng phạt.

Kính Thưa quý Ông Bà, Anh Chị Em Thân Mến,

Thánh sử Máthêu trình bày một cách liên tục các Lời Giáo Huấn của Chúa Giê-su về mẫu nhiệm đức ái trong tương quan giữa Thiên Chúa với con người và giữa con người với nhau: Thiên Chúa luôn tha thứ cho tội nhân và đi bước trước tìm kiếm họ trở về qua hình ảnh mục tử đi tìm con chiên lạc (x. Mt 18:12-14), con người tự tìm đến giúp nhau sửa lỗi cách nhân bản và tha thứ cho nhau (x. Mt 18:15-17), sự yêu thương tha thứ giữa con người chính là điều kiện để được Thiên Chúa tha thứ (Mt 18:35).

Tương quan giữa người với người phản ánh chính tương quan giữa con người với Thiên Chúa, khi con người biết tha thứ cho nhau thế nào thì Thiên Chúa cũng tha thứ cho con người như thế. Đó chính là nội dung của bài Tin Mừng hôm nay:

1. Tha thứ bao nhiêu lần là đủ?

Người ta vẫn thường nói: “Quá tam ba bận”. Nghĩa là thông thường người ta xem hạn định của sự tha thứ ba lần đã là tối đa. Trong Tin Mừng hôm nay, Phêrô còn đi xa hơn, hơn gấp đôi, ông lấy con số bảy là con số đủ của người Do-thái làm tiêu chuẩn và tưởng đó là một mức độ cao nhất, khi ông thưa với Chúa Giê-su: “Thưa Thầy, nếu anh em con cứ xúc phạm đến con, thì con phải tha đến mấy lần? Có phải bảy lần không? “. Đáp lại, Chúa Giê-su nói với Phêrô: “Thầy không bảo là đến bảy lần, nhưng là đến bảy mươi lần bảy.”

Bảy mươi lần bảy ở đây không phải là bốn trăm chín mươi hay là một con số lũy thừa của số bảy mươi, nhưng mang một ý nghĩa tượng trưng hàm ý là tha mãi mãi – tha không giới hạn. Thật vậy, con người thường đưa ra cho nhau những hạn định trong mọi tương quan xã hội, kể cả phương diện đức ái. Con người đưa ra số lần tha thứ, đưa ra điều kiện để tha thứ, đưa ra mức độ nặng nhẹ để tha thứ và phân loại đối tượng được tha thứ... Còn Thiên Chúa thì chỉ biết tha thứ không giới hạn, bao nhiêu lần tội nhân chạy đến với Người là bấy nhiêu lần được Người tha thứ.

Tình thương Thiên Chúa thì vô hạn như bản tính vô hạn của Người. Sự tha thứ của Người không tính đến số lần hay phân loại. Bằng chứng là chúng ta cứ xưng hoải một tội tái đi phạm lại dù lần trước hứa với Người nhưng lần sau lại phạm còn nặng hơn, nhưng Thiên Chúa chỉ biết lúc chúng ta đến với Người và tha thứ cho chúng ta.

Hôm nay, lời Chúa Giê-su nói với Phêrô rằng “Thầy không bảo là đến bảy lần, nhưng là đến bảy mươi lần bảy”, thì Người cũng đang mời gọi mọi người chúng ta biết sẵn sàng để tha thứ cho nhau, như Chúa đã tha thứ cho chúng ta.

2. Tha thứ là điều kiện để được thứ tha.

Liên sau lời mời gọi tha thứ không giới hạn là lời dạy của Chúa Giê-su về điều kiện để được Thiên Chúa thứ tha qua dụ ngôn “con nợ không biết thương xót”. Dụ ngôn phản ánh bản tính của con người vốn muốn được tha thứ nhưng đến lượt mình lại khó tha thứ cho nhau.

Sự tha thứ trong tương quan giữa người với người được thực hiện, lại chính là tiêu chuẩn Chúa xét công trạng cho con người được ân thưởng Nước Trời, vì: “Anh em đừng xét đoán để khỏi bị đoán xét, đừng kết án để khỏi bị Thiên Chúa tuyên án...” Lỗi lầm giữa chúng ta với nhau chẳng là gì so với lỗi phạm giữa chúng ta với Thiên Chúa, nhưng Thiên Chúa đã ngàn lần tha thứ cho chúng ta thì đến lượt chúng ta cũng phải tha thứ cho nhau.

Khi không tha thứ cho nhau và mang trong mình sự hận thù, thì chính chúng ta khổ trước, ăn không ngon ngủ không yên vì tức giận âm ứ, trần trọc nghĩ kế trả đũa... Nhưng khi chúng ta tha thứ thì không phải lo nghĩ gì và tâm hồn thanh thản. Tha thứ thì chúng ta không còn kẻ thù mà lại được bạn hữu. Có thể nói, tha thứ là một cách trả thù ngọt ngào nhất mà đối phương không ngờ, và làm cho chính đối phương dần vật vì nhận ra chính họ sai khi xúc phạm đến một người tốt, cuối cùng làm cho đối phương cảm kích và thay đổi thái độ.

Tha thứ, thật ra là rất khó, nhưng lại là một phương thế tuyệt hảo nhất có thể hoá giải được những mâu thuẫn giữa người với người. Vì khi, cứ tìm cách trả thù nhau thì thù hận càng ngày càng chồng chất từ đời cha sang đời con cháu và cả những dòng tộc trả thù đến trường kỳ. Nếu tôi trả thù được anh thì con anh tìm cách trả thù tôi và cứ như thế mãi mãi. Còn khi lấy ân để trả thù thì không những thù được hoá giải mà còn dễ nên bạn hữu của nhau và làm gương cho hậu thế.

Lạy Chúa Giê-su, xin cho chúng con biết khiêm tốn nhận ra mình cũng đầy yếu đuối và giới hạn, để từ đó dễ cảm thông và không lên án tha nhân. Xin cũng cho chúng con luôn biết sẵn sàng tha thứ cho những ai xúc phạm đến mình, để chúng con cũng được Chúa thứ tha tội lỗi. Amen.